

TANYA STEWNEROVÁ

Ilea,
dievča mora

Vzajati
prisahy

FRAGMENT

Alea, dievča mora (7)

V zajatí prísahy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea, dievča mora (7) – V zajatí prísahy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alea,
dievča mora
Vzájati
prisahy

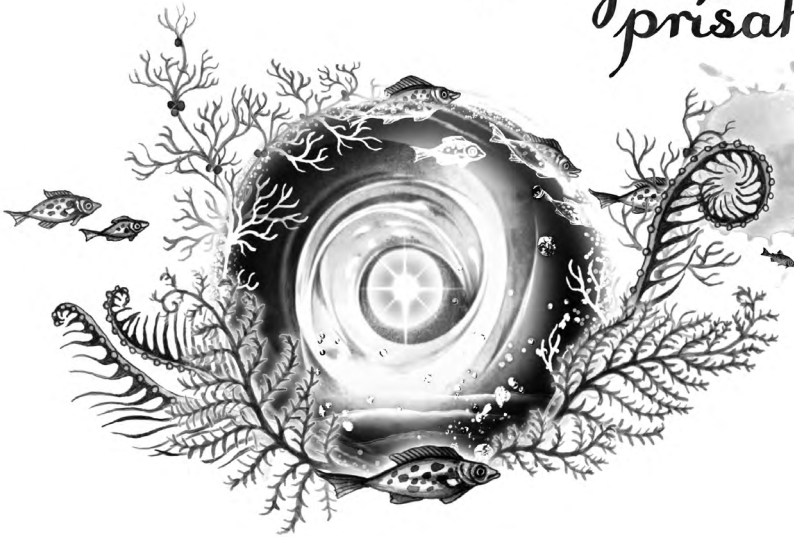
Tanya Stewnerová nezhorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrľí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora

Vzájati
prisahy

FRAGMENT

Tanya Stewnerová: *Alea Aquarius 7: Im Bannkreis des Schwurs*

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, 2021

Text © Tanya Stewner, 2021

Illustrations © Claudia Carls, 2021

Translation © Zora Sadloňová, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3389-2

ISBN e-knihy 978-80-566-3401-1 (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3402-8 (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3403-5 (mobi)

Obsah

Florenca	13
Wilma Pútnička	27
Komplikácia	41
Najlepší z najlepších	55
Prísaha vládcovi	63
Jazerná mágia	73
Lafora	80
Predkapela	91
Tanec v daždi	107
Blatúšici	121
Trblietavé bytosti	132
Evelin	141

Adetariovia	152
Horúčkovitý sen	169
Zákruty života	184
Sankt Goarshausen	196
Veveričí hrad	205
Jedna	214
Vzduchový tunel	231
Priestor predkov	245
Sesterské puto	261
Dolapení	276
Lovkyňa	292
Vodné dieťa	298
Dcéra svojej matky	315
Navždy tvoj	325
Domček na strome	337
Hajaro	347
Úsvit	362

Opět jasnozelené 375

Dor Tenarr 387

Kliatba 397

Moc magických bytostí 408

Brimka 420

Do Benátok 438

Alea zdesene vykrikla. Stratila rovnováhu. Lennox bleskurýchlo siahol po jej ruke, no nedokázal zabrániť tomu, aby sa naklonila dopredu. V nasledujúcom okamihu spadla a Lennoxu stiahla so sebou. Len v poslednej sekunde sa zachytil konštrukcie. Pravou rukou sa pevne držal podlahového priečnika a na ľavej ruke mu celou svojou váhou visela Alea. Lešenie sa hojdalo.

Zachvátila ju panika. Pod jej rozkývanými nohami sa roztvárala priepasť. Múr hradu pod bol vysoký najmenej dvadsať metrov a od istej smrti ich oboch delila iba Lennoxova ruka.

Lennox sa vzoprel a pokúsil sa oboch vytiahnuť nahor. Nestabilita a neprestajné knísanie lešenia mu však znemožňovali kontrolovať vlastné pohyby.

Skúsil to ešte raz. Márne.

Nik nevydal ani hláska. Alea nekričala a Lennox nemal pre ňu nijaké posledné dramatické slová. Celá situácia bola príliš neskutočná. Príliš vážna. Odrazu sa opäť ocitli na prahu smrti.

Lennox sa s výkrikom pokúsil pozbierať všetku silu a podarilo sa mu vytiahnuť seba aj Aleu o kúsok vyššie. Teraz mal zohnutú ruku. Lenže ako ich má dostať cez okraj? To v nijakom prípade nezvládne!

Alei celým telom prebehla mrazivá triaška. Bude toto ich koniec? Zomrú tu?

Florenca

Lennox držal Aleu za ruku. Jemne, láskavo, no zároveň intenzívne a silno. Bol Oblivion, ochranca. Pri najmenšom náznaku nebezpečenstva by sa aj za cenu vlastného života usiloval Aleu zachrániť. Nielen preto, lebo bol jej bojovník a strážca, ale najmä preto, lebo ju miloval. Už len pri tom pomyslení Alei pohrával úsmev na perách.

„Ahoj!“ vytrhol ju Lennox zo zamyslenia. „Neviem, o čom si rozmýšľala, ale pokojne v tom pokračuj, celá pritom žiariš.“

Alea mu s úsmevom stisla ruku. „Myslela som na teba,“ povedala tíško morskou rečou – hajarou.

Lennox zastal. Uprostred preplneného nástupišťa sa k nej s úsmevom obrátil, zozadu jej položil ruku na krk a pritiahol si ju k sebe. Ich pery splynuli do dlhého bozku.

Až keď do nich niekto vrazil a ozvali sa talianske nádvky, so smiechom sa od seba odtrhli a kráčali ďalej. „Náš vlak odchádza o pol hodiny, presne podľa plánu,“

skonštatovala Alea s očami upretými na informačnú tabuľu.

„Mali by sme Benovi dať vedieť, že všetko ide ako po masle,“ navrhol Lennox.

Skoro ráno opustili *Crucis* a kapitán Ben ich zaviezol člnom na taliansku pevninu. Tam obaja nasadli do autobusu a teraz stáli na hlavnej stanici vo Florencii, kde sa to hemžilo ľuďmi ako včelami v úli. Odtiaľto vyrazia rýchlikom do Porýnia-Falcka, lebo v tejto spolkovej krajine sa nachádza povestami opradená skala Loreley, ktorá ukrýva skutočne výnimočné tajomstvo. Navyše, Alea do nej vkladá veľkú nádej...

Lennox rýchlo pritiahol Aleu k stene na kraji nástupišťa tak, aby stáli chrbtami k ostatným ľuďom, a vytiahol mobil. Na zadnej strane bola prilepená ropušnica s vytreštenými očami. Táto ryba, veľká asi ako toast, sa starala o to, aby nikto nedokázal vystopovať, komu Alea volá alebo píše správy.

Lennox sa pobavene usmieval, pretože opäť opatrne uchopila prístroj končekmi prstov len za okraj. „Vravel som ti predsa, že môžeš ropušnicu používať ako držadlo. Vôbec jej to neprekáža.“

„Tak dobre.“ Alea opatrne chytila magickú bytosť celou rukou. „Ty to vieš najlepšie, si predsa jej pán.“ Oblivioni mali schopnosť privolať ropušnice a požiadať ich, aby využili svoje magické maskovacie schopnosti na zahalenie lodí, celých miest, menších predmetov alebo

napríklad toho, čo sa práve dialo na internete. Ryby pritom nikdy nereagovali na otázky či akékoľvek iné pokusy o komunikáciu a raz Lennox dokonca povedal, že ani nevie, či vôbec dokážu hovoriť. Zato vedel, že rybám neprekáža, keď sa ich ostatní dotýkajú, lebo to jednoducho cítil.

Alea začala vyťukávať správu pre Bena, keď sa vtom na displeji objavil prichádzajúci videohovor.

„To je Tess,“ povedal Lennox a Alea prijala hovor.

Len čo sa nadviazalo spojenie, na obrazovke sa objavili tri dôverne známe tváre: Tess Taurus, najlepšia Aleina priateľka a spolubývajúca v kajute, ktorá pre ňu znamenala pevnú kotvu v búrke a zároveň bola najšikovnejším človekom, akého poznala. Ďalšia bola pehavá uličnícka tvár Samuela Draca, najmladšieho člena partie, ktorý bol pre Aleu niečo ako mladší brat. V skutočnosti bol Sammy bratom Bena Libru, ktorému patrila tretia tvár na displeji. Ben bol ich kapitán a na palube *Crucis* jediný dospelý člen posádky. Nikto iný nevedel tak dobre zachovať pokoj a postarať sa, aby celá skupina držala pokope.

Všetci traja Alei s Lennoxom zakývali. „Čauko!“ zvolal Sammy a zoširoka sa usmial, takže odhalil obrovskú dieru medzi prednými zubami. „Ako sa máte? Čo sa udialo? Zažili ste už nejaké dobrodružstvo?“

Alea sa zasmiala. Odkedy opustili loď, uplynuli len tri hodiny. „Niéé, zatiaľ nič poriadne.“

Lennox sa pousmial. „Najvzrušujúcejšou udalosťou boli raňajky, pre ktoré sme teraz celkom bez peňazí.“

Lístky na vlak zhlkli takmer všetky financie Alfa cru, a tak im už na nič iné nezostali peniaze. Veď cestou k Loreley si už nejako poradia...

„Určite ešte zažijete totálne dokonalé dobrodružstvo!“ Sammy prikyvoval, ako keby chcel súhlasiť sám so sebou. „Váš cieľ má taký obrovský dobrodružný potenciál, že by ste museli chodiť so škatuľou na hlave, aby ste nijaké dobrodružstvo nezažili.“

„Alea s Lennoxom by zažili dobrodružstvo aj so škatuľou na hlave,“ podotkol Ben. „O tom som absolútne presvedčený.“

„Hmm...“ Sammy sa nad jeho slovami zamyslel – a po chvíľke tému uzavrel: „Dobrodružstvá so škatuľou na hlave sú pravdepodobne tie najlepšie dobrodružstvá zo všetkých najlepších dobrodružstiev, aké si človek dokáže predstaviť. So škatuľou na hlave všetko zostáva extrémne tajomné a ultimatívne záhadné...“

Zdalo sa, že Tess mu chce jednu vraziť. Miesto toho si nakoniec len zhlboka vzdychla. Alea tušila prečo. Tess chcela ísť s nimi, lebo skala Loreley sa nachádza neďaleko Kolína nad Rýnom. A v Kolíne žije dievča, do ktorého je Tess po uši zaľúbená. Kiara-Katharina – čiže Kit – býva vo viacgeneračnom dome v Slnečnom mieste, kde žije aj Sammyho a Benov dedko Ernest. Lenže na tretí lístok na vlak už nemali peniaze. Navyše by do Kolína nestihli

zájst', pretože len čo sa Alea s Lennoxom dostanú k Loreley, začne sa ich misia: vyhľadať Aleinu sestru – dvojča.

Anthea, skrátene Thea. Už len pomyslenie na sestru Aleu nesmierne rozrušilo. Možno nepotrvá dlho a konečne sa stretnú a po prvý raz sa objímu! Tessina smutne pretiahnutá tvár však Aleu veľmi rýchlo vrátila do reality.

„Závidím vám všetky tie voľné dni, ktoré strávite v Ríme,“ pokúsila sa priviesť kamarátku na iné myšlienky. Zatiaľ čo oni s Lennoxom budú hľadať Theu, Tess s Benom a so Sammym sa budú v trojici plaviť do Ríma. Najneskôr devätnásteho septembra sa tam všetci piati stretnú, lebo Alea vo vízii strieborného vlákna videla, ako ich úhlavný nepriateľ a najväčší protivník doktor Orion presne v ten deň sedí pred kioskom neďaleko známeho Kolosea a pije espresso. Plánovali, že ho vystriehnu a zajmú. Ben, Sammy a Tess budú mať viac než dosť času nájsť kiosk z vízie strieborného vlákna, hraním na ulici zarobiť dosť peňazí a potom si za ne popozerať všetky pamiatky v Ríme.

„Hej, Rím je určite super,“ odvetila Tess so svojim mierne francúzskym prízvukom. Zatiaľ čo hovorila, na pleci jej pristála čajka, ktorú volali teta Hildegarda. Tess sa o ňu starala, keď mala zlomené krídlo, a odvtedy malá čajka sivá neopustila loď. V Tessinej spoločnosti sa oči vidne cítila úžasne a Sammy práve včera povedal, že ak by mal raz niekto stavať pomník pre Tess, určite by to bola socha, ktorej by na pleci sedela čajka.

Tess pohladkala tetu Hildegardu po hlave a povedala: „Bude to tu na palube bez vás dosť čudné, kým sa znovu uvidíme...“

„To teda hej,“ zastonal Sammy. „Vôbec neviem, ako to vydržím! Ku komu sa mám pritúliť, keď mi bude zima? A kto mi ukáže ďalšie triky sebaobranu? A s kým budem viesť kvalifikované debaty o chuchvalčekoch?“ Sammy miloval rozprávať ľuďom o svojej oddane chránenej zbierke chuchvalčekov a hrčiek a Alea bola zo všetkých členov partie týmto diskusiám najviac naklonená.

„Keď sa budeš chcieť pomaznať, príď za mnou,“ navrhol Ben bratovi.

„Veď aj prídem!“ zvolal Sammy. „Lenže s tebou som sa maznal až do zbláznenia a moju grandióznu potrebu mojkať sa už jednoducho sám uspokojiť nedokážeš.“

Ben si vzdychol a Tess bola odrazu hrozne zamestnaná rátaním jednotlivých pierok tety Hildegardy – alebo čo to vlastne práve robila. Hlavne aby sa nemusela maznať. Nebola ten typ.

„Keď sa vrátíme, tak to doženieme,“ sľúbila Alea malému kráľovi všetkých maznáčikov. „Vystískam ťa tak, že sa nebudeš môcť ani nadýchnuť.“

Sammy spokojne kývol rukou. „Paráda. Toto sme si teda vysvetlili.“ Namieril kameru mobilu dolu na palubu. „Pozdravte môjho miláčika!“ Na displeji sa objavila veselá tulenia tvárička. Sammyho tuleň sa volal Hrčka a žil na *Crucis* ako domáce zviera.

„Ahoj, Hrčka!“ pozdravili Alea s Lennoxom naraz.

Tulení ňufáčik sa neprestajne zväčšoval, až sa dotkol obrazovky a zanechal na nej vlhkú usoplenú stopu. Tess čosi zahrešila po francúzsky, rýchlo schmatla mobil a poutierala displej.

„Myslím, že by sme s Lennoxom už mali ísť k vlaku,“ povedala Alea. „Zajtra si znovu zavoláme.“ Keď sa na vyčistenej obrazovke opäť všetci objavili, zakývala im na rozlúčku. „Mám vás rada, vy moji komickí čudáci!“

„Aj my teba, Snehulienka!“ zaškrekotal Sammy a mľaskavo pobozkal čerstvo poutieraný displej.

Tess ho za to tresla po hlave a mobil si ochranársky pritisla na hrud'. „Tak zajtra,“ počuli ju ešte povedať a videohovor sa skončil.

„Tí traja mi budú chýbať,“ vzdychla si Alea. „Nie, všetci piati! Teta Hildegarda a Hrčka, samozrejme, tiež.“

Lennox si ju privinul, pritisol si líce k jej lícu a pobozkal ju na čelo. Nemusel nič hovoriť. Rozhodne nebola sama, lebo on bol s ňou. Toto dobrodružstvo prežijú vo dvojici, a hoci Alei budú chýbať ostatní členovia Alfa cru, veľmi sa tešila na to, že nejaký čas budú s Lennoxom len sami.

Veľmi opatrne zasunula mobil s ropušnicou späť do ťažkého Benovho batoha, ktorý mala od neho požičaný, a ruka v ruke sa vybrali na nástupište. Keď o niekoľko minút prifrčal ich vlak, rýchlo sa im podarilo nájsť pokojné miesto pre dvoch. Zatiaľ čo Lennox odkladal ba-

tohy a čiernu gitaru na miesto vyhradené na batožinu, Alea sa vzrušene dívala z okna. Začala sa ich cesta. Ako sa skončí? Aké ťažkosti budú musieť prekonať?

Mimovoľne si položila ruku na brucho. Pod bielym tričkom mala ľadvinku so svojimi najvzácnejšími pokladmi: s dvoma dobre zabalenými striebornými vláknami, pomocou ktorých možno vidieť krátke záblesky budúcnosti, a so zlatým plášťom, ktorý dostala od mlčiacich Šamírov a pomocou ktorého sa dá nazrieť zase do minulosti. Hodvábne jemné rúcho mala starostlivo zložené v ľadvinke tesne priliehajúcej k telu, aby jej ho nemohol nikto ukradnúť ako strieborný plášť, ktorý jej vodná panna Mura strhla z chrbta.

Sammy nebol ani trochu nadšený, keď mu Alea oznámila, že si chce zobrať magické poklady so sebou. Mytologický význam jeho mena Draco bol totiž „strážca pokladu“. Navyše ho sám kráľ mlčiacich Šamírov poveril, aby dával pozor na zlatý plášť. Alea však bola presvedčená, že strieborné vlákna aj plášť jej môžu pomôcť pri hľadaní They, čo napokon uznal aj Sammy.

Tretí predmet v Aleinej ľadvinke bola malá fľaštička, ktorú dostala od svojej matky Nelani. Skrývalo sa v nej čosi neskutočne vzácne – spätný menič DNA, ktorý z nej môže opäť urobiť dievča mora. Keď jej doktor Orion pred niekoľkými týždňami pichol injekciu, premenil ju na suchozemkyňu, čím ju zbavil všetkých schopností a znakov morských ľudí. Jej mama však vynašla prepa-

rát, ktorým sa dá premena zvrátiť. Alea potrebovala už len kvapku krvi svojej sestry dvojčičky, lebo Thea bola v podstate jej genetickou kópiou – mali rovnakú DNA. Len čo sa zmieša kvapka Theinej krvi so spätným meničom a Alea tekutinu vypije, bude opäť dievčaťom mora ako predtým.

Keď na to pomyslela, srdce sa jej rozbúchalo ako divé. Veľmi jej chýbalo potápanie v hĺbkach a smútila za schopnosťou dýchať pod vodou! Keď však rozmyšľala o ceste, na ktorú sa vybrali, celá sa triasla od radosti nielen preto, lebo sa znovu stane dievčaťom mora, ale najmä kvôli Thei. Tak nesmierne túžila po svojej sestre, že občas sa to nedalo vydržať a priam sa stratila v predstave okamihu, keď sa konečne stretnú a vyobíjajú. V tej chvíli bude musieť veľmi veľa vysvetľovať, lebo Thea pravdepodobne vôbec netuší, že má sestru! Jediný, kto by jej to mohol povedať, je princ vodných panien Cassaras, ktorý o sestrách vedel, no zámerne Thei nič neprezradil. Zaumienil si totiž, že ju ochráni pred doktorom Orionom, jej pestúnom, ktorý momentálne prenasledoval Aleu aj celú posádku Alfa cru. Pokiaľ by sa dvojčatá stretli, Thea by sa ocitla v ešte väčšom nebezpečenstve než kedykoľvek predtým. Toho sa princ bál a vystríhal pred tým aj Aleu. Alfa cru sa však medzičasom Oriona a jeho ľudí zbavili, takže stretnutie sestier nemuselo automaticky znamenať, že sa Thea dostane do Orionovho hľadáčika.

Alea si v duchu opakovala posunkovú reč, ktorou Thei vyrozpráva všetko o nich dvoch a o ich rodine. Musí použiť posunky, lebo Thea mala v detstve nehodu a prišla o sluch.

Keď Lennox uložil všetku batožinu, sadol si vedľa Aley. „Teraz na mňa nemyslíš, však?“

„Nie, na Theu.“ Alea vytiahla z ľadvinky štvrtý predmet – magický kameň s fotografiou, na ktorej boli spolu s Theou ako bábätká. Jemne prešla prstom po tváričkách malých dvojčiat, ktoré vystupovali z kameňa. „Čo ak Theu nenájdem?“

„Nájdem ju!“ vyhlásil Lennox sebaisto a položil jej ruku okolo pliec.

„Možno vôbec nie je pri Loreley.“ Alea sa uprene dívala na fotografiu na kameni, ako keby jej mohla prezradiť, či sa tam sestra naozaj nachádza. Je to síce pravdepodobné, pretože Thea vo svojej esemeske písala o Loreley, no je tiež možné, že Alea z jej správ len nesprávne vydedukovala, že sa tam chystá. Od svojho odlúčenia pred jedennástimi rokmi sa nestretli, ale pred niekoľkými týždňami Thea našla Aleinu správu vo fľaši a odpovedala na ňu. V nasledujúcich týždňoch sa spriatelili a takmer každý deň si písali, čo zažili, a prezrádzali si svoje tajomstvá. Pritom vôbec netušili, že sú sestry, lebo najavo to vyšlo až vo chvíli, keď už nemohli byť spolu v kontakte.

„Čo to presne Thea písala o Loreley?“ zamyslel sa Lennox nahlas.

Alea by sa najradšej pozrela, ale nešlo to, lebo Thea väčšinu svojich správ neskôr vymazala, aby ju doktor Orion ich prostredníctvom nemohol vypátrať. Mnohé z nich si však celkom dobre pamätala.

„Thea prečítala neskutočné množstvo kníh o Loreley, pretože ju tá povesť priam fascinuje. Veľa príbehov hovorí o tajomnej panej, ktorá celé dni a noci sedávala na skale nad Rýnom, spievala smutné piesne a svojou krásou a spevom očarúvala stovky námorníkov, takže sa ich lode rozbili o skalú a potopili sa. Thea v jednej esemeske písala, že Loreley naozaj žila a bola to prekliata vodná panna, ktorá musela zotrvať v ľudskom tele. V jednej z Theiných kníh sa navyše uvádza, že Loreley dodnes býva pod skalou na dne rieky a vo svojom altánku riadi *osudy mŕtvych*.“

„A keďže Thea verila, že to skutočne tak je, chcela ísť za Loreley, aby sa v jej altánku mohla porozprávať so svojimi rodičmi,“ zhrnul Lennox všetko, čo zatiaľ vedeli. „Thea si myslí, že je sirota, lebo jej rodičov zabil vírus vo vode. Určite po nich túži a predstava, že by so svojimi mŕtvymi rodičmi mohla hovoriť na dne Rýna, znamená pre ňu obrovskú nádej.“

Alea hľadela na rozosmiate bábätká. „A naši rodičia pritom žijú! Keď Nelani nájde na Islande Keblarra, mohli by sme byť dokonca všetci štyria opäť spolu.“ Nelani momentálne hľadala svojho strateného muža, Aleinho a Theinho otca, a Alea si vrúcne želala, aby ho našla.

„To by bol rozprávkoivo nádherný koniec celého príbehu,“ poznamenal Lennox.

„Áno.“ Alea sa nahlas nadýchla, zdvihla zrak od fotografie na kameni a pozrela sa na Lennoxu. „Tiež si myslíš, že sa Thea chcela dostať k Loreley?“

„Áno.“ Rukou si prehrabol tmavé vlasy, ktoré mu padali hlboko do čela. „Lenže ona tam mala prísť už niekedy minulý týždeň, nie?“

Alea prisvedčila. „Presne pred týždňom mi napísala, že dorazila na miesto svojich snov. Ak vodná panna Loreley a jej Priestor predkov naozaj jestvujú, Thea tam už dávno bola...“

„... a zažila trpké sklamanie,“ dokončil Lennox. „Živí rodičia sa nemôžu s tebou zhovárať z druhého sveta. V altánku sa teda pravdepodobne nikto neobjavil.“

Pokiaľ by to tak bolo, Thea si môže myslieť, že zosnulí rodičia s ňou nechcú komunikovať, a to by Aleu veľmi mrzelo. „Otázkou je, či s Cassarasom pokračovali ďalej, alebo sa z nejakého dôvodu rozhodli ešte zostať.“

„Ak pokračovali ďalej, tak kam?“ Lennox si zamyslene praskal kĺbmi na rukách a nakoniec povedal: „Netráp sa, čoskoro to zistíme.“

„Hej, koniec koncov, si Oblivion.“ Lennox mal ako príslušník kmeňa Oblivionov veľa schopností, dokázal toho viac, než len privolať ropušnice. Mal dokonca schopnosť vymazať suchozemcom pamäť. Zadával sa im priamo do očí a prikázal im, aby na niečo konkrétne zabudli. Na-

vyše bol pre suchozemcov spravidla neviditeľný až do-
vtedy, kým naňho niekto neukázal alebo kým sa sám
nezviditeľnil.

„Schopnosti Oblivionov nie sú však najvhodnejšie na
hľadanie ľudí,“ zamyslel sa Lennox. „V morskem svete
boli expertmi na čítanie a sledovanie stôp skôr Darkoni,
nie?“

„Presne tak,“ potvrdila Alea. Nepoznali síce ešte všetky
morské kmene, no o Darkonoch toho zistili dosť: tento
ľud bol niečo ako polícia morského sveta a špecializoval
sa na vystopovanie grecerov, najlepšie ešte predtým, ako
stihli vyložiť svoj jedovatý odpad do mora. „Ty si ako
Oblivion skôr ochranca než stopár, ale moja mama pred-
sa vravela, že Oblivioni sa veľmi podobajú na Darkonov,
a preto často pracovali spoločne.“

„Áno, obidva kmene sú úzko spriaznené. Urobím všet-
ko pre to, aby sme Theu našli. Nie som však Darkon.“

Alea sa naňho láskyplne usmiala, pretože v nijakom
prípade nechcela, aby bol kýmkoľvek iným.

Lennox to zjavne pochopil a aj on sa na ňu usmial. Po-
tom sa začal prehrabovať vo vrecku rifiel a vytiahol
vlastný kameň s fotografiou, ktorý mal vždy pri sebe ako
talizman. Bola na ňom jeho mama Xenia, ktorá patrila
k tisícim morských ľuďí, čo zomreli na vírus. Z tváre sa
mu vytratil úsmev a vystriedalo ho pokrčené čelo.

Alea si uvedomila, čo sa v ňom musí odohrávať, a na-
hnevala sa sama na seba. Prečo neprestajne hovorí o tom,

ako veľmi sa teší na Theu a že sa možno čoskoro celá jej rodina stretne, keď Lennox zostane sám? V Rach Turane si prehrali posolstvo od Lennoxovej mamy, v ktorom jasne povedala, že okrem nej všetci príslušníci kmeňa zahynuli. Aj Xenia bola nakazená vírusom a veľmi chorá, takže krátko po nahraní posolstva zrejme tiež zomrela.

Alea zasunula svoj kameň späť do ľadvinky a objala Lennoxu. Chvíľu sa iba pevne držali a potom sa zadívali von z okna. Vlak veľkou rýchlosťou uháňal cez Taliansko a Nemecko bolo čoraz bližšie. Alea si položila ruku na rozbúchané srdce a zahĺbila sa do predchádzajúcich myšlienok.

Začala sa nová etapa. Všetko bolo možné. Vo víre budúcich udalostí vzniklo veľa priestoru na prehry aj víťazstvá. Pokiaľ sa však toto leto niečo naučila, tak práve to, že do značnej miery môže ovplyvniť beh vecí. Nezávisí to od náhod, ale v prvom rade od jej odvahy, odhodlania a predovšetkým od dôvery v seba samu. A tú teraz mala. Bola Elvarionom poslednej generácie a plánovala naplniť svoj osud bez ohľadu na to, aké prekážky jej budú stáť v ceste.

Wilma Pútnička

Alea s Lennoxom chvíľu hľadeli cez veľké okno vlaku. Minuli Taliansko a už niekoľko hodín sa viezli cez švajčiarske Alpy. Veľa toho nenahovorili, sedeli tesne vedľa seba a čakali, čo im prinesie budúcnosť.

„Mám pre teba prekvapenie,“ povedal Lennox po chvíli. Nato vstal, siahol do vnútorného vrečka svojej čiernej koženej bundy a vytiahol dve veľké mušle. „Našiel som ich v capraijskej zátok.“

Alea prekvapene zdvihla obočie. „Vôbec som si to nevšimla!“ A to boli pritom celý čas spolu! Nerozlučne. Keď si spomenula na svetielkujúce more a romantické okamihy, ktoré tam zažili, zalialo ju príjemné teplo a mala pocit, akoby jej v bruchu poletovali stovky motýlikov. „Pozrieme sa, či sú v nich knihy?“ spýtala sa. Morskí ľudia, samozrejme, nemali knihy v papierovej podobe, nachádzali sa v mušliach.

„Jasné, pozrieme.“ Lennox vytiahol z batoha fľašu s vodou a nalial z nej trochu dovnútra mušle, ktorú mal po-

loženú na dlani. Pomaly prechádzal prstom po jej okraji. Pokiaľ by sa v nej nachádzala kniha, objavilo by sa na vodnej hladine písmo.

Alea sa naklonila, no nič v mušli nevidela. Lenže... už nebola dievča mora a suchozemci nedokázali čítať morské knihy.

Zdalo sa, že ani Lennox v mušli nič nevidí. „Buď tam žiadna kniha nebola, alebo sa už stratila.“ V slanej vode morské knihy časom vyblednú. „Skúsme tú druhú.“ Prelial vodu z prvej mušle do druhej. Našťastie v ich blízkosti nesedeli ďalší cestujúci, v ktorých by mohli svojim konaním prebudiť zvedavosť. „Pozri!“ vykrikol Lennox. „V tejto mušli je kniha!“

Alea sa uprene zadívala na vodnú hladinu v mušli a... nič nevidela. *Diskrimizofikácia!* pomyslela si frustrovane a Sammyho výraz v tejto chvíli vnímala ako výstižnejší než kedykoľvek predtým. Cítila sa trochu ublížená. Ako to, že môže používať strieborné vlákna aj zlatý plášť, a pritom nedokáže prečítať jednoduchú mušľu? To jej asi nikto nevysvetlí. Tým, ako doktor Orion zmanipuloval jej DNA, sa z nej stala zvláštna bytosť medzi dvoma svetmi: suchozemkyňa neschopná čítať morské knihy a zároveň dievča ovládajúce najsilnejšiu oceánsku mágiu.

Lennox uhádol jej myšlienky. „Nič si z toho nerob. Morské písmo v mušliach je obzvlášť chránené.“

„Hej, jasné, suchozemci si ho vôbec nemajú všimnúť. Viem,“ zamrmlala.

Lennox sa na ňu povzbudivo usmial.

„Čo je to za knihu?“ spýtala sa.

Lennox prižmúril oči a pokúšal sa rozlúštiť písmo. „*Dobrodružstvá...*“ zasekol sa. „Och, dokelu!“ Aj on mal problém chránené písmo rozlúsknuť. Bolo to tak vždy a s Aleou sa domnievali, že za to môže jeho suchozemská polovica. Koniec koncov, morským človekom bol iba spolovica.

Sklonil sa k mušli tak blízko, že mal špičku nosa takmer ponorenú vo vode. „*Dobrodružstvá malej Wilmy Pútničky*,“ prečítal a poškrabkal sa na hlave. „Tento názov som už niekde videl...“ Zamyslel sa a po chvíľke vykrikol: „V knižnici v Rach Turane! Kniha o Wilme Pútničke bola jednou z tých, ktoré som si tam všimol.“

„Jasné.“ Alea si na knihu tiež spomenula.

Lennox mal nos ešte vždy tesne nad vodnou hladinou v mušli. „*Prvá kapitola. Spreádzanie do... nie, Púť do...*“ Lennox sa zakoktal. „Dočerta, je to hrozne ťažké. Musíme to vymyslieť inak.“ So stonaním zaklonil hlavu. „Elvarion, zapni svoj turbo mozog!“

Alea sa usmiala. „Môžem to skúsiť.“ Elvarionské nastavenie bolo niečo ako stav absolútne jasného myslenia a za bežných okolností sa spúšťalo vlastne len pri ohrození. Niekoľko ráz sa doň dostala aj počas dôležitých rozhovorov a v celkom výnimočných prípadoch sa jej podarilo stav jasného myslenia zámerne vyvolať. „Počkaj!“ Zatvorila oči a požiadala svoju elvarionskú silu, aby jej ukáza-

la nejaké riešenie ich problému s čítaním. Ihneď jej čosi zišlo na um. „Musíš mi tú mušľu darovať!“ zvolala. „Pamätáš sa? Moja mama nám raz povedala, že suchozemci môžu používať magické predmety, ak im ich darujú morskí ľudia.“

„Lenže ja som iba polovičný morský človek...“ podotkol Lennox a Alea z jeho hlasu cítila, ako veľmi mu to prekáža a zožiera ho to.

„Aj tak to skús.“

Lennox pokrčil plecami, podal jej mušľu a povedal: „Dávam ti do daru túto mušľu.“

Na zlomok sekundy sa mušľa zvnútra rozžiarila.

Vymenili si rozrušené pohľady. Alea si zobrala mušľu a zvedavo sa do nej pozrela.

„Áno!“ vyhrkla. „Podarilo sa to!“ Na vodnej hladine rozoznala morské písmo hajararu – kniha sa jej otvorila!

Lennox zapískal. „Úžasné, teraz mi môžeš čítať o dobrodružstvách Wilmy Pútničky!“

Hoci Alea už nebola dievča mora, schopnosť hovoriť hajarou sa jej nedávno vrátila. Bola za to kráľovi mlčiacich Šamírov nesmierne vďačná. „Dobre, poďme zistiť, či sa tam píše o nejakých dobrodružstvách so škatulou na hlave!“ súhlasila so smiechom a začala čítať: „*Prvá kapitola. Púť do Vendorry.*“ Hlavná postava knihy patrila k jednému z pútnických kmeňov, ktoré sprevádzali veľryby, lososy a tuniaky. Toto sprevádzanie sa nazývalo *púť*.

„Vendorra je mesto, však?“ spýtal sa Lennox. „Nepočuli sme už o ňom niekde?“

Alea pátrala v pamäti. „Vendorra je prastaré potopené mesto suchozemcov nachádzajúce sa pod obrovskou sklenenou kupolou.“

„To znie zaujímavo! Poď, urobíme si pohodlie.“ Lennox si sadol šikmo na dvojsedadlo a zozadu Aleu objal. Ona si pritiahla nohy k sebe, pritúlila sa k nemu a začala čítať. Písmo v mušli plynulo pred jej očami presne tou správnou rýchlosťou, aby stíhala. Morské knihy boli naozaj magické.

Príbeh rozprával o malej Veľrybej pútničke Wilme, ktorá cestou do ságami opradeného zaniknutého suchozemského mesta Vendorra zažívala so svojimi veľrybami divoké dobrodružstvá. Opisy zvierat a Wilmina bezpodmienečná láska k nim Aleu dojímali. Urobila by všetko na svete, aby sa mohla vybrať na púť po boku svojej sestry alebo dokonca s celou svojou rodinou...

V knihe nebolo veľa faktov o podmorskom svete, bola to jednoducho rozprávka. Wilma stretla ryby, ktoré vedeli čítať, smutné riasy aj zlé vodné popínavé rastliny. Viac ako prekrútené dobrodružstvá bez škatule na hlave sa Alei páčil ľúbostný príbeh Wilminej staršej sestry Corlandry. Tá sa pokúšala svojho vyvoleného získať veľkými gestami a hrdinskými činmi a neprestajne ho od dane oslovovala *Yavani*, čo bol zjavne prastarý výraz z hajary a znamenal niečo ako „moja večná láska“.

Vo chvíli, keď už mali prečítanú takmer celú knihu, vlak zastal na veľkej stanici a nastúpilo veľa ľudí. Alea rýchlo vypila vodu z mušle a skryla ju. „Dočítame to neskôr.“

„Samozrejme, *Yavani*.“ Lennox ju pohladkal po vlasoch a usmial sa tak nežne, že sa nezdráhala odpovedať: „Nesmierne rada... *Yavani*.“

Videla mu na očiach, ako veľmi ho teší, že to slovo zopakovala. Pobožkali sa. Vklzla mu rukou do vlasov a postrapatila ho. Lennox si ju pritiahol bližšie k sebe a vtom začuli, ako niekto zakašlal. Alea sa rozhliadla okolo seba. Na druhej strane chodbičky sa usadil muž, ktorý na nich nesúhlasne zazerá.

Alea len rozhodila rukami a ospravedlňujúco zvolala: „*Amore!*“

Muž sa zasmial. Alea sa naňho milo usmiala a obrátila sa späť k Lennoxovi. „Ten muž ťa zjavne vidí.“ Na základe doterajších skúseností sa domnievali, že suchozemci Lennoxu vidia vždy vo chvíľach, keď drží Aleu za ruku alebo keď sa bozkávajú. „Rada by som sa pozrela, či si morské deti četujú a či majú niečo nové, a cez teba na mňa teraz nikto nedovídi.“ Zatiaľ čo hovorila, vytiahla z batoha mobil a Lennox si sadol tak, aby muž oproti nim nevidel, že je na ňom prisatá ropušnica.

„Tak sa na to pozrime,“ šomrala si popod nos, keď otvárala čet. Morské deti, ktoré tak ako ona vyrastali na súši a celý svoj doterajší život netušili, že pochádzajú

z mora, si pred niekoľkými dňami založili skupinu, kde teraz veľmi živo komunikovali. Pochádzali síce z rôznych krajín a hovorili rôznymi jazykmi, ale každé ovládalo aj hajararu. Bolo to niečo ako darček, ktorý každé morské dieťa dostalo pri narodení. V skupine sa komunikovalo najmä prostredníctvom hlasových správ, občas niekto niečo napísal, väčšinou po anglicky.

Samozrejme, morské deti chceli v prvom rade vedieť, prečo sa im Alea s Lennoxom tak dlho neozvali. Od prvej videokonferencie uplynuli celé týždne! A tak im všetko porozprávali – o tom, ako ich doktor Orion prepadol v Brightone, o Aleinej premene na suchozemkyňu aj o následnej strate pamäti celej posádky. Lennox trval na tom, že ostatným deťom sám povie, ako všetkým vymazal pamäť. Jasne na ňom bolo vidieť, ako veľmi ho to všetko mrzí. Pritom ho doktor Orion prinútil a vôbec nikto sa naňho nehneval! Alea to Lennoxovi napísala dokonca aj do spoločného četu s morskými deťmi, ktoré ju okamžite podporili a snažili sa Lennoxu upokojiť. Zdalo sa, akoby medzi nimi jestvovalo silné puto – ak sa niektorému z nich práve nedarilo, ostatní ho okamžite podržali.

Tak to bolo aj so Zuzanou. Zuzana z Čiech bola z kmeňa Anšov. Zalúbila sa do Yasina, morského chalana z rovnakého kmeňa. Obidvaja mali zelenkastú šupinatú kožu, ktorú skúmala už celá armáda kožných lekárov. Aleina mama im však vysvetlila, že pokožka Anšov vyzerá ako postihnutá nejakou formou atopického ekzému

iba na súši. Pod vodou sa šupiny a jazvy premenia na prekrásne kvetinové ornamenty.

Keď sa to Zuzana dozvedela od Aley, bola hrozne dojatá. „Pod vodou som pekná?“ spýtala sa pridusené.

Yasin jej však odpovedal tým najkrajším možným spôsobom: „Pre mňa si pekná už teraz.“

Za posledné dni nastalo viac takých okamihov, keď bola Alea nekonečne vďačná za to, že našla toľko morských detí, ktoré sa teraz môžu vzájomne podporovať. Navyše ona sama občas poznala odpovede na ich otázky. Často ich tak zbavila neistoty alebo im poskytla nádej – nádej, že raz možno budú môcť opäť žiť tam, kde sa narodili. Nesmú prestať veriť, že sa jedného dňa vrátia do vody a spoločne obnovia podmorský svet. Bol to Alein veľký sen, ktorý snívala často a rada, no dnes dopoludnia bola hlavnou témou četu Thea a to, že sa ju s Lennoxom vybrali hľadať.

„Siska poslala hlasovú správu!“ oznámila Alea. Siska bola Darkonka a jedna z najusilovnejších prispievateľiek v skupine. Alea s napätím podržala telefón s prisatou ropušnicou medzi svojím a Lennoxovým uchom a správu potichu prehrala.

„Tu Siska,“ ohlásila sa Darkonka. „Alea, Lennox, cestujete už k Loreley? Čo vlastne plánujete, keď tam dorazíte? Všetko nám to, prosím, presne opíšte. Keby som mala k dispozícii viac informácií, mohla by som vám pomôcť so stratégiou.“

„So stratégiou?“ Alei sa od úžasu rozšírili zreničky, lebo si uvedomila, že vôbec nevenovala pozornosť niečomu, čo by mohlo byť pre úspech ich misie rozhodujúce! „Siska je Darkonka – rodená stopárka! Určite by nám vedela pomôcť!“

Lennoxovi sa na tvári zračil úžas a rozrušenie.

Siska medzitým pokračovala: „Povedzte nám všetko, čo viete. Hneď si k tomu sadnem a spracujem to. *Adeus.*“

Alei v tom okamihu čosi zišlo na um. „Čo keby Siska nepremýšľala doma nad stratégiou, ako nájsť Theu, ale rovno sa k nám pridala?“

Lennox naklonil hlavu nabok. „Chceš ju požiadať, aby prišla k Loreley?“

„Bolo by to možné?“ Odrazu zneistela. „Nemala by som nikoho nahovárať, aby chodil poza školu.“ Navyše bola vlastne rada, že aspoň chvíľu môže s Lennoxom cestovať sama. Na druhej strane bolo oveľa dôležitejšie nájsť Theu a Siska bola ideálnou kandidátkou na stopárku.

„Siska by mohla byť so svojimi schopnosťami nesmierne užitočná.“ Lennox zamyslene pokýval hlavou. „Bolo by hlúpe ignorovať to kvôli niekoľkým dňom zameškanej školy.“

Alea sa rozosmiala. „Ben vždy hovorí, že dodržiava iba tie pravidlá, ktoré dávajú zmysel.“

„A je predsa nezmysel, aby v lete, ako je toto, keď sa rozhoduje o osude sveta, Siska poctivo sedela v škole!“ usúdil Lennox a zaškeril sa.

„No hej, lenže ona predsa nesesedela vždy poctivo v škole,“ namietla Alea. Darkonka totiž patrila k morským deťom, ktoré sa pred pár týždňami vybrali na cestu do Rach Turany v Lochnesskom jazere, pretože sa im Alea pridliho neozývala. Tam informovali múdru Artamu, že Alea zmizla, a Kendarka hneď nato poprosila mlčiacich Šamírov, aby ju našli a odovzdali jej plášť minulosti. Siska teda rozhodne len tak nesesedela, naopak, už toho veľa urobila. Teraz bola naspäť doma v Portugalsku, u svojich adoptívnych rodičov, a žila celkom obyčajný školácky život.

„Jednoducho sa jej spýtam,“ vyhlásila Alea a vyťukala číslo. Siska mala našťastie práve prestávku. „Unah!“ pozdravila ju Alea v hajare. *Ahoj!* „Vďaka za ponuku. S Lennoxom sme práve hovorili o tom, akým spôsobom by si nám mohla pomôcť.“

„Vy mi dáte všetky informácie, ktoré máte, a ja prispôbím metódu pátrania vašim individuálnym kritériám.“ Siska hovorila rýchlo a sústredene. „No a potom vypracujem podrobný plán celej akcie.“

„Aha. Hm. A ten nám pošleš?“ Alea sama počula, koľko nevy povedaného sa skrýva v jej otázke.

Na druhom konci sa rozhostilo ticho.

„Siska?“

„Požiadala som o prerušenie štúdia,“ ozvalo sa z mobilu.

„O čo?“

„Nevieš, že sa dá na rok urobiť pauza od školy?“

„Aha! Nie, to som nevedela.“

„Tú žiadosť som podala už pred niekoľkými týždňami,“ pokračovala Siska. „Mám totiž taký pocit, že som potrebná oveľa viac tam u vás než tu.“

Siska pochopila, kam svojou otázkou Alea mierila. Vlastne na ňu bola pripravená – už vopred prezieravo požiadala o prerušenie štúdia!

Alea s Lennoxom si vymenili prekvapené pohľady.

„Asi máš pravdu,“ súhlasila Alea. „Úprimne povedané, bolo by skvelé, keby si za nami mohla prísť k Loreley.“

„Už som si myslela, že to nikdy nepovieš!“ zvolala Siska a nedalo sa prepočítať, ako veľmi sa teší. „Tak dohodnuté. Ešte dnes sadnem na vlak a o dva dni som tam.“ Znelo to, akoby mala vlakové spojenie už dávno vyhladané.

Alea sa tiež tešila a zároveň to na ňu veľmi zapôsobilo. „Siska, si fakt úžasná!“

„Keď ide o niečo dôležité, som vždy vo forme.“ Darkonka bola vo svojom živle. „Čo presne viete o Theinom cieľi? Máte nejaké ďalšie informácie o veciach alebo miestach v okolí, ktoré by ju ešte mohli zaujímať?“

Alea sa usilovala povedať všetko, čo vedela.

„Dobre. S týmto si už nejako poradím.“ Siska prerývane dýchala. Bežala? Ponáhľala sa domov, aby sa rýchlo pobalila? „Uvidíme sa v Sankt Goarshausene!“ Tak sa volalo mestečko blízko skaly Loreley. Musela si to dopredu nájsť, pretože Alea ho v čete nikdy nespomenula.

Trochu začudovane a zároveň potešene potriasla hlavou a odložila mobil. Muž, ktorý sedel oproti, si ju podozrievavo premeriaval, čo bolo spôsobené najmä tým, že mu Lennox blokoval výhľad a ona navyše niečo šepkala čudesnou rečou.

„Siska všetko nechala len preto, aby nám pomohla!“ povedala Lennoxovi. „To je skvelé.“

„Hej, je to super.“ V hlase mu zaznieval ťažko rozpoznateľný podtón.

„Čo sa deje?“

„V čete sme sa snažili vyhýbať tomu, aby sme Siske povedali niečo konkrétne o jej rodine.“ Lennox sklonil hlavu. „Lenže čoskoro sa s ňou spoznáme osobne, a to už nebudeme mať inú možnosť, budeme s ňou musieť hovoriť o jej otcovi.“

Alea zmeravela. Siskin otec Zeirus bol veliteľom Darkonov, ktorí prežili – a pracoval pre doktora Oriona. Pred jedenástimi rokmi Orion elitnej skupine Darkonov nahovoril, že chce zachrániť morský svet a zneškodniť vírus vo vode, ktorý pritom sám vyrobil a rozšíril! To vtedy Zeirus a jeho ľudia ešte netušili. Vedeli len, že doktor Orion patrí k najuznávanejším lekárom morského sveta. Práve preto mu zložili takzvanú prísahu vládcovi, ktorá ich navždy odsúdila k bezvýhradnej poslušnosti. Keď od nich Orion niečo požaduje, musia to urobiť, akoby nemali nad sebou nijakú kontrolu. Prísaha z nich urobila bábkы bez akejkoľvek vlastnej vôle.

„Máš pravdu, musíme to Siske prezradiť,“ povedala Alea skrúšene. Darkonke určite zlomí srdce, keď sa dozvie, čo sa stalo jej otcovi. „Nikdy nebude mať so Zeirusom normálny vzťah otca a dcéry. On je naším nepriateľom, lebo Orion je naším nepriateľom.“

„Keby nebolo tej prekliatej prísahy vládcovi!“ vyhrkol Lennox. „Keby vtedy Zeirus a jeho ľudia doktora preukukli skôr...“

„Pokiaľ ide o zákerné plány, Orion je, žiaľ, geniálny.“ Len čo si Alea predstavila jeho milú tvár s neškodnými veľkými okuliarmi, naskočili jej zimomriavky. Dokázal sa priateľsky usmievať a zároveň spriadať tie najdiabolskejšie plány. „Obalamutil dokonca aj bystrých Darkonov.“

„Pre Zeirusa a ostatných muselo byť hrozné, keď pochopili, že sadli na lep najhoršiemu gangstrovi všetkých čias,“ povedal Lennox so súcitom a zároveň nahnevane.

Alea sa na chvíľku odmlčala a potom sa spýtala: „Ako to, že sa Orion nebál a nechal Darkonov, aby zložili prísahu vládcovi? Tú ich poslušnosť predsa určite istí mágia a on má zo všetkého magického panický strach! Prečo tú prísahu napriek tomu použil?“

Lennox si zamyslene prešiel rukou po zátylku. „To je dobrá otázka. Orion je úplne bez seba od hrôzy, už len keď sa k nemu priblíži pátračka Patrícia...“

Z úvah ich vytrhol ženský hlas. Vedľa nich stála sprievodkyňa a chcela vidieť cestovné lístky. Alea zalovila

v taške, podala ich žene a tá ich následne hlasnou angličtinou so silným talianskym prízvukom požiadala, aby jej ukázali zľavové preukazy.

Alea obliala horúčosť. Žeby kúpila nesprávne lístky?

Keďže zľavové preukazy ukázať nemohli, sprievodkyňa im oznámila, že musia buď doplatiť, alebo ihneď z vlaku vystúpiť. Doplatiť nemali čím. Práve prichádzali na stanicu a Alea prečítala informačnú tabuľu – Freiburg. Sprievodkyňa hovorila čoraz hlasnejšie a ťahala ich za batohy. Zjavne ich chcela vyhodiť z vlaku hneď na tomto mieste!

Nezostalo im teda nič iné, len vstať. „Dobre, dobre!“ zvolal Lennox so zdvihnutými rukami a prehodil si cez plece batoh aj gitaru. Alea si tiež zbalila veci a o chvíľu už stáli na nástupišti. Vlak odišiel a obaja za ním smutne pozerali. Boli niekde v polovici cesty k Loreley a na ďalší lístok nemali ani cent.

Komplikácia

„Schattfa!“ zahrešila Alea v hajare. „Prečo som pri kupovaní lístkov nedávala väčší pozor? Zbytočne strácame čas a s každým ďalším dňom bude ťažšie držať sa Thei-nej stopy!“

„Každý občas niečo prehliadne,“ pokúsil sa ju Lennox utešiť.

„Čo ak ju práve preto nezastihneme?“ Alea sa zlostila sama na seba. „Najlepšie bude, keď pôjdeš ďalej bezo mňa.“

Lennox sa na ňu šokovane pozrel. „Bez teba? Bez cestovného lístka?“

Alea za normálnych okolností neznášala, keď Lennox využíval svoju neviditeľnosť, aby nemusel za niečo zaplatiť. Toto však bola núdzová situácia. „Teba pri cestovaní načierno nechytia. Ak nastúpiš do ďalšieho rýchlika, už o pár hodín môžeš byť pri Loreley! Ja za tebou nejako prídem neskôr.“

Lennox pokrútil hlavou. „To neprichádza do úvahy. V nijakom prípade nepôjdem bez teba.“

„Prečo nie?“

„Prečo nie?“ Lennox zopakoval otázku, akoby bola preňho už len tá predstava úplne absurdná. „Som tvoj bojovník. Tvoj ochranca! Za nijakých okolností ťa nenechám tu na stanici, bez ohľadu na to, či to znamená, že potom Theu nájdeme ťažšie, alebo nie.“ Zadával sa na Aleu prenikavým pohľadom a vyhlásil: „Ty si pre mňa dôležitejšia než Thea.“

Chvíľku sa nezmohla na slovo. Keď sa spamätala, spýtala sa: „Čo teda budeme robiť?“

Lennox pozorným pohľadom prechádzal po stanici a hľadal akékoľvek prípadné nebezpečenstvo. Alea tento jeho pohľad dobre poznala – doslova skenoval okolie a registroval každého cestujúceho, každý tmavý kút a čokoľvek nezvyčajné. Po chvíli odsunul Aleu o kúsok ďalej, aby nestáli rovno pod kamerou. Hoci sa doktora Oriona momentálne striasli, v ich prípade nebolo opatrnosti nikdy nazvyš.

„Čo budeme robiť?“ zopakoval Aleinu otázku. „Zarobíme si peniaze na lístky.“ Poklopkal na čiernu gitaru. „Hudbou.“

Alea síce svoj hudobný nástroj – vodou naplnené poháriky – so sebou nemala, mohla však s Lennoxom spievať. Pokiaľ šlo o jej hlas, nadobudla už trochu seba-vedomia, no keď mala vystupovať pred cudzími ľuďmi, ešte vždy bola veľmi nervózna. „To je pravda, môžeme zahrať.“ Často si pouličnou hudbou zarobili pomerne

dost' peňazí. „A rovno tu?“ rozhladla sa okolo seba. Nástupište bolo plné náhliacich sa ľudí. „Možno by bolo lepšie postaviť sa von pred stanicu, kde by nás počulo viac ľudí.“

Lennox prikývol. Vyšli von z budovy, prešli pár krokov a zastali pred autobusovou stanicou, kde sa im to pozdávalo.

„Tu?“ spýtala sa Alea.

Lennox sa na ňu miesto odpovede usmial, nechal sklzánuť batoh z pleca na zem, chytil do rúk gitaru a zabrnkal na nej. „Jasné, hneď teraz a tu,“ povedal s potmehúdsnym úsmevom a začal spievať: „*Nieкто vraví, že som čudný, vraj zvláštny typ, fakt nie bežný...*“ Bola to jedna z ich vlastných pesničiek, ktorú napísali spolu s Tess, Benom a so Sammym. Volala sa *Kotva v búrke* a bola v podstate hymnou inakosti a priateľstva.

Alea vedela, že o chvíľu by mala začať spievať ona, a od rozrušenia jej odrazu celkom vyschlo v hrdle. Spamätala sa však a začala spievať: „*Nikam sa nehodím a nikam nezapadám...*“

Niekoľko okoloidúcich sa na nich zvedavo pozrelo, no nikto sa nepristavil. Alea sa rozospievala hlasnejšie a tiež si položila batoh na zem. Refrén spievali spolu a znelo to dobre, no aj tak cítili, že im chýbajú hlasy Tess, Sammeho a Bena. Alea sa poobzerala okolo seba. Zdalo sa, že ich spev nikoho veľmi nezaujal. Keď skončili, nikto im nezatlieskal a nedal peniaze.

„Musíme na to ísť inak.“ Vytiahla z batoha svoju obľúbenú modrú šiltovku a položila ju na zem tak, aby sa do nej vošlo dosť mincí. „Hotovo. A teraz sa pustíme do pesničiek, ktoré dobre fungujú aj vo dvojici.“

„Najlepšie budú zaľúbené pesničky,“ povedal Lennox. „Ak sa budeme pri speve dívať jeden druhému do očí, malo by to ľudí zaujať.“

Alea hned' vedela, kam mieri. Keď pred niekoľkými týždňami vystupovali sami v Edinburghu, spievali jednu konkrétnu pesničku a bol to pre ňu jeden z najkrajších okamihov života. Hľadeli si s Lennoxom uprene do očí, stratili sa v pohľade toho druhého a spojenie ich hlasov znelo ako z iného sveta.

Práve pre túto pesničku sa Lennox rozhodol a z Aley ako mávnutím čarovného prútika spadla všetka nervozita. Ostatných ľudí takmer nevnímala, bola celkom ponorená do Lennoxových azúrovomodrých očí.

Začali spievať a vo vzduchu akoby sa odrazu vznášala mágia. Z ich hlasov tryskala láska, ktorú k sebe cítili. Bola všade navôkol, a tak ju mohli počuť a vnímať aj ostatní.

Keď skončili, ozval sa potlesk. Alea si s uspokojením uvedomila, že sa pri nich zastavilo niekoľko ľudí a počúvali. V čiapke však ležala iba jedna jediná minca.

„Musíme pridať.“ Poprosila Lennoxu, aby zahral jednu z najznámejších ľúbostných piesní všetkých čias. Vedela, že pozná akordy, lebo ho už niekoľko rás počula hrať práve túto melódiu.